

Τα δικά μας «38 χρόνια»

/ Γνώμες

- Γράφει ο [Σωτήριος Θεολόγου](#), Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Χριστός Ανέστη!

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας μεταφέρει στην Κολυμβήθρα της Βηθεσδά, εκεί όπου πλήθος ανθρώπων περίμενε ένα θαύμα. Ο Χριστός ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα και πηγαίνει στην συγκεκριμένη κολυμβήθρα «έν ταύταις κατέκειτο πλήθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν».

Ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε κατὰ διαστήματα και ταρακουνούσε το νερό, «ὁ οὖν

πρῶτος ἔμβας μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι».

Ανάμεσά σε αυτούς τους ανθρώπους, ήταν ένας άνθρωπος παράλυτος εδώ και τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια.

Τριάντα οκτώ χρόνια... Μια ζωή σχεδόν. Χρόνια πόνου, αναμονής, απογοήτευσης. Χρόνια που μοιάζουν να μην αλλάζει τίποτα.

Και όμως, αυτός ο άνθρωπος δεν είναι τόσο μακριά από εμάς.

Ίσως κι εμείς έχουμε τα δικά μας “38 χρόνια”. Όχι απαραίτητα στο σώμα, αλλά στην ψυχή.

Μπορεί να περνά ο χρόνος, αλλά μέσα μας να νιώθουμε ακίνητοι. Να είμαστε παράλυτοι.

Πηγαίνει, λοιπόν, ο Χριστός και βλέποντας τον παραλυτικό, λέει: «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;». Και τότε, ο παράλυτος λέει κάτι συγκλονιστικό: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω...». Δεν ἔχω ἄνθρωπο. Δεν ἔχει κάποιον να τον βοηθήσει, να τον σηκώσει, να τον βάλει στο νερό.

Και εδώ αποκαλύπτεται μια βαθιά μοναξιά. Γιατί τελικά, δεν είναι μόνο η αρρώστια που πονά. Είναι η αίσθηση ότι είσαι μόνος. Πόσοι ἄνθρωποι γύρω μας — ἴσως κι εμείς — ζούμε με αυτή τη φράση μέσα μας;

«Δεν ἔχω ἄνθρωπο να με καταλάβει... Δεν ἔχω ἄνθρωπο να με σηκώσει...».

Και τότε ἔρχεται ο Χριστός. Όχι με θαυματικό τρόπο. Όχι με θόρυβο. Στέκεται μπροστά του και του λέει: «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;»

Μια ερώτηση που φαίνεται παράξενη. Μα φυσικά θέλει! Θα πει κανείς. Κι όμως... δεν είναι τόσο απλό.

Γιατί πολλές φορές έχουμε συνηθίσει την «παράλυσή» μας. Την έχουμε κάνει τρόπο ζωής.

Η αλλαγή σημαίνει ευθύνη. Σημαίνει αγώνα. Σημαίνει να αφήσουμε πίσω αυτό που, όσο κι αν μας πληγώνει, μας είναι γνώριμο. Ο Χριστός δεν επιβάλλει. Ρωτάει.

Και τότε, χωρίς να μπει στο νερό, χωρίς να περιμένει το θαύμα όπως το φανταζόταν, ακούει από τον Χριστό: «Ἐγειρε, ἄρον τον κράβαττόν σου και περιπάτει».

Και γίνεται το θαύμα. Όχι επειδή κινήθηκε το νερό. Αλλά επειδή ήρθε ο Χριστός.

Αυτό είναι το μήνυμα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής: Δεν αλλάζει πρώτα η κατάσταση. Αλλάζει η παρουσία. Όταν έρχεται ο Χριστός, αλλάζει τα πάντα.

Τι σημαίνει αυτό για εμάς;

Τα «38 χρόνια» μας δεν είναι αδιέξοδο. Όσο κι αν κρατούν. Όσο κι αν έχουν ριζώσει μέσα μας.

Γιατί ο Χριστός μπορεί να έρθει Στη στιγμή που δεν το περιμένουμε μέσα Στην καθημερινότητα και Μέσα από μια λέξη, μια συνάντηση, μια προσευχή.

Και να μας πει κι εμάς: «Σήκω». Όχι μόνο σωματικά.

Το ερώτημα όμως μένει και για εμάς: Θέλουμε;

Θέλουμε πραγματικά να αλλάξουμε; Ή απλώς να συνεχίσουμε να περιμένουμε;

Γιατί η χάρη του Θεού δεν μας καταργεί. Μας καλεί σε συνεργία.

Ίσως σήμερα να είναι η ημέρα που ο Χριστός περνά και από τη δική μας «κολυμβήθρα». Ίσως σήμερα να μας κοιτά και να μας ρωτά: «Θέλεις υγιής γενέσθαι;»

Ας μη μείνουμε άλλα «38 χρόνια».

Ας κάνουμε το μικρό βήμα.

Και τότε θα δούμε κι εμείς το θαύμα: Να αρχίζει ξανά η ζωή.